

Liefste peter op het strand van Wenduine (1962):

Inleiding

Het zal wel opgevallen zijn bij de lezer dat ik 'mijn correspondent' aanspreek met 'peter'. Ik gebruik steeds een kleine letter omdat 'peter' verwijst naar het woord 'dooppeter'. Ook omdat ik mijn grootvader ook steeds aansprak met deze titel. Het was bij definitie gemakkelijker voor mij om mijn verhaal neer te pennen.

Mijn verhaal start in Wenduine en ik hoop uit de grond van mijn hart dat ooit mijn leven daar ook eindigt?!

Ik heb bewust niet iedereen vermeld in mijn brieven die ik ken en dit in een positieve of negatieve zin. Ik heb verteld over de mensen die ik écht lief heb gehad, die mij ook geraakt hebben. De anderen heb ik in feite losgelaten, omdat zij ook geen verdere stappen hebben gezet in de vriendschap. Zij kozen voor een weg zonder empathie en dus daaraan heb ik geen boodschap. Soms koos ik de humoristische weg, wat iedereen wel leuk vindt. Ik laat ook de vrijheid aan de lezer om bepaalde feiten zelf te interpreteren.

Om de lezer het gemakkelijk te maken, heb ik via google een aantal foto's van mijn dorp, van mijn school kunnen terugvinden. Misschien zullen mensen bepaalde gebouwen herkennen, omdat ze ooit daar op vakantie gingen op zeelessen of samen met hun gezin. Misschien gaat de lezer ook met veel nostalgie denken aan deze fijne zomertijd! ...

Ik wens jullie allemaal veel leesgenot...! Ik hoop bij deze dat ik voor sommigen onder jullie hoop, vreugde en geluk gebracht heb bij het ontdekken van mijn brieven!

Graziella Stefani

24 april 2020

Liefste peter,

Je had mij nooit verteld welke eigenaardige mensen er rondliepen op deze aarde. Elke dag, zelfs elke minuut ontdek ik fantastische en minder leuke mensen, die ik natuurlijk vermijd en dan zo vlug mogelijk ...ja... op mijn manier.

Bepaalde personen zullen mij voor gek verklaren dat ik met jou correspondeer. Neen, ik heb geen antwoord nodig van jou, want ik weet dat je zal knikken Of misschien zo héél luid lachen zoals wij dat vaak samen deden en dat mis ik zo erg

We hadden zoveel plannen toen je in het ziekenhuis lag. We gingen weer eens lang gaan wandelen op het strand tegen de wind in... En weet je nog toen ik als kind zei: 'Dit strand is van mij'. Het was voor mij een grote tuin met aan de horizon de hemel ... de ondergaande zon...

We gingen nog zoveel boeken lezen en die boeken samen bespreken... Elke winter zou ik in je geïmproviseerde 'slaapkamer-schilderatelier-bureau-kelder' de geur van terpentijn ruiken, die geur die er altijd aanwezig was ongeacht de seizoenen.

Had je mij ook niet beloofd om te leren schilderen, om bepaalde technieken van schetsen en tekenen aan te leren, om steeds vuile kleren te dragen met schildervlekken of olievlekken om weer eens die geur van terpentijn te ruiken, om erin te slapen of te dutten in de namiddag....

Maar 18 jaar worden en beseffen dat je binnenkort er niet meer zou zijn omdat juist die kanker veel te sterk is, dat was voor mij het einde van de wereld.

De dag voor de proclamatie wist ik dat ik je nooit meer kon zien. De verpleegster wou ons niet binnenlaten.... Maar waarom mocht ik geen afscheid nemen Sorry maar in deze coronatijden zal ik niet applaudisseren op mijn terras... ik had toch het recht om jou een laatste keer te zien.... Liefs XX

24 april 2020

Liefste peter,

Nu vraag je je af waarom ik nu pas jou deze brieven schrijf. Meer dan 15 jaar lang voelde ik je aanwezigheid in mijn leven. Op één of ander dag lag ik in mijn zetel en in een fractie van een seconde voelde ik iets doorstromen in mijn lichaam... noem het een geest... de adem van een geest ... Sindsdien heeft dit mij nooit losgelaten.

Ik mocht van die verpleegster bij jou geen afscheid nemen, maar die begrafenis van jou was écht geen eerbetoon aan jouw adres. Ik was razend. Ik voelde mij een vreemdelinge in de kerk. Nochtans was ik ook daar gedoopt en had ik mijn Vormsel gedaan. Mijn moeder zorgde voor een zéér eenvoudige dienst en haar belachelijke toespraak over jou vond ik gruwelijk. Ik heb toen weken aan een stuk bijna niets kunnen eten van verdriet. Het seizoen begon... we waren begin juli.... En we moesten verder werken ...ja ... jouw dochter erfde het hotel, maar ze heeft er een flop van gemaakt en dat vergeef ik het haar niet. Het prachtige gebouw waar je geboren bent, waar we zo'n mooie familiefeesten organiseerden heeft ze verkocht voor een sik en een cent... Nu staat er een modern flatgebouw.. hoeveel keren wou ik niet dit gebouw laten ontploffen... Misschien had ik toen het gevoel dat heel het dorp tegen mij was...

Die unieke ervaring die we samen hadden wil ik voor altijd koesteren... Ik zal ze nu vertellen....

Tot binnenkort XX

25 april 2020

Liefste peter,

Als ik mijn ogen sluiten, dan zie ik je nog steeds in weer en wind (dat het niet bar koud is, of dat het bloedheet was) in je Engelse kostuum met een das (of course) of een rolkraag en een jagersvest... Zo was je gekleed in juli. Ik was aan het spelen met mijn broer aan onze 'strandkabine' (strandhuisje) en je kwam af met lekkere koeken of taartjes, speciaal bewaard voor ons vieruurtje. Op zondag in zijn hotel waren er telkens overheerlijke desserts en ja Mijn broer en ik verorberden deze onmiddellijk...

"Liefste peter, oe meer dat je heft, hoe beter" (ik vertaal: Liefste peter, hoe meer dat je geeft, hoe beter"). Daar moest ik om lachen, want we werden door jou rotverwend.

Misschien kan ik de lezer toch niet op zijn honger laten en hem/haar vertellen wat we allemaal samen deden. Jij was en nog steeds ben je mijn familie, weet je.

Voor mij is Kerst, Nieuwjaar, Sinterklaas en zelfs mijn verjaardag eerder dagen van eenzaamheid. Ik werd verstoten door mijn familie, mijn eigen broer, mijn Italiaanse familie.

Maar wat betekent voor mij en voor jou Sinterklaas? Een grote tafel met tientallen lekkernijen zoals Sinterklaas en Zwarte Piet in chocolade, alle mogelijke soorten chocolade zoals de witte 'Galak' met gepofte rijst. Mijn broer heeft er ooit zo'n groot tablet gegeten dat zijn lever ontplofte! Wij waren de koningen in die grote salon, die oorspronkelijk de 'fumoir' was, waar de mannen vroeger hun sigaren rookten en discussieerden over politiek. Deze dag heb jij steeds voor ons gevierd tot het niet meer kon ... (januari 1986)... tot je opgenomen werd in het ziekenhuis. De blaaskanker had zich uitgebreid tot je nieren. Je leven ging toen al een zijden draad en toch had je toekomstplannen met mij.

Kerst en Nieuwjaar vond ik geweldig en dan met de hele familie en soms ook met vrienden van mijn ouders. Je was de grappenmaker van de groep. Het kon niet meer stuk op die avonden... als ik geen Sint-Jacobsschelpen moest eten... want dan zat ik lekker te kotsen, bah...

In de kerstperiode was ook een bijzondere tijd voor mij. Ik stak de tramrails over en belde aan bij mijn vriendin, Emmannuelle. Zij had iets heel speciaals in haar immens groot huis (het was eigenlijk een vakantieoord voor kinderen in de lente- en zomerperiode... een echt doolhof...gezellig om verstoppertje te spelen!) en daar was ... een piano. En ik zong graag ... dus... zongen we samen kerstliederen. Ik zal misschien nooit weten als ik vals zong, maar ik weet wél dat we uren bezig waren. Een paar jaren geleden heb ik haar terug ontmoet via Facebook. Ze is gelukkig getrouwd en heeft drie kinderen. Haar piano had ze toen verkocht, want haar kinderen waren niet muzikaal aangelegd. Ik vond het spijtig... kon ik maar piano leren spelen...

Dikke kus XX

26 april 2020

Liefste peter,

Ik heb eigenlijk nog niets verteld over de geschiedenis van het hotel of beter gezegd het kasteeltje waar je woonde en die in twee delen bestonden. Jouw ouders moesten kiezen. Ofwel gingen ze bouwen in het Zoute (toen in het begin van de 20ste eeuw een verlaten zanderige streek), ofwel in Wenduine. Dat was voor hen interessanter, want er was een casino als uitgangsmogelijkheid. Stel je voor... mijn overgrootvader was aannemer en heeft toen overal in Wenduine en De Haan talloze villa's neergepoot. Geloof je mij niet... Dat kan want de naam 'Van der Haeghen' zal je niet zien op de plakaten, wel de namen van de architecten. Maar hij drukte zijn stempel op de kuststijl die je overal terug kan herkennen in deze twee gemeenten. Het huidige gemeentehuis van De Haan dateert van die tijd en was aanvankelijk een hotel. In één van de lanen staat ook de villa 'Les Ondes' (wat 'golven' betekent). Als ik op vakantie was met mijn dochter dacht ik altijd voor de grap om de lotto te spelen om deze prachtige villa van mijn voorouders terug te kopen, misschien als 'revenge'.

In ieder geval, zij besloten om hun villa 'Les Ondes' ook te bouwen in de gemeente Wenduine. Dit was in 1912. Er was bovenaan onder het dak kleine slaapkamers voor het personeel. Op de eerste verdieping beschikten ze al over een badkamer. Wat een luxe in die tijd!

Ook in de Eerste Wereldoorlog werd Wenduine niet gespaard. Zelfs de kerk werd gebombardeerd. In de jaren '30 studeerde je als landbouwingenieur in Leuven (toen nog Franstalig). Het is ook daarom dat ik daar verder wou studeren. Gent zei mij niets en ik was ook niet van plan om de leerlingen van mijn klas te willen ontmoeten naderhand. Maar toen Duitsland België binnenviel werd je onmiddellijk opgeroepen. Als officier geraakte je snel in de problemen, ik bedoel daarmee gans